

Denk aan de sitcom *Friends*, waarin een vrienden-groep een woning deelt. Rachel en Phoebe zijn volstrekt andere persoonlijkheden, maar ze staan hetzelfde in het leven en kunnen samen uitstekend door een deur.”

Bindende factor

Erica Euving (52) is bezig om een samenwoonproject op basis van een gedeelde levensinstelling van de grond te krijgen. Ze maakt deel uit van Blossom030, een netwerkgroep op christelijke grondslag in Utrecht. Erica noemt deze club mensen letterlijk haar ‘tribe’, ofwel stam: “We zijn allemaal verschillend, maar we horen bij elkaar. Er gaan weleens mensen weg en er komen mensen bij, maar juist het openstaan voor anderen is iets wat ons sterk bindt.”

Via een online kanaal heeft de groep onder meer een ‘digitale kapel’, waarin de leden een digitaal kaarsje kunnen aansteken en gebedsonderwerpen delen. In een ander kanaal communiceren ze meer alledaags met elkaar. Erica: “Dan is het: ‘Hé, ik heb een pan risotto, wie komt er eten?’ Samen organiseren we dingen waarmee we goed kunnen doen – voor elkaar maar ook voor de stad Utrecht. Dit kan allerlei vormen aannemen, het is maar net wat er aan ideeën opborrelt. Zoiets als een buurtmaaltijd is best lastig te organiseren en dan is het veel handiger om bij elkaar in de buurt te wonen. Zo is het idee van het Buurtklooster ontstaan: het stichten van een plek nabij de kerk, waar mensen kunnen wonen én zich committeren aan activiteiten die het buurtgevoel stimuleren.” De Bethelkerk in de Utrechtse wijk Zuilen had wel oren naar zo’n project. Het jarenvijftiggebouw was aan renovatie toe, er was sprake van een fusie en men wilde de kerkelijke activiteiten herorganiseren. Er ligt nu een plan om boven in de kerk zeven huurwoningen te realiseren en, los daarvan, drie koop-

appartementen. Mede door die opbrengsten kan het Buurtklooster gerealiseerd worden. Erica: “We gaan voor een gevarieerde samenstelling, in alle leeftijden. Bewoners tekenen ervoor om er voor elkaar te zijn. Daarnaast kijken we wat we samen in en met de kerk kunnen ondernemen. We denken bijvoorbeeld aan een koffieochtend voor alleenstaande moeders. Maar het project volgt het ‘groeimodel’; de precieze invulling komt er wel als het Buurtklooster er eenmaal is.” Dat er voor deze manier van wonen veel belangstelling is, bleek wel uit de informatieavond die het Buurtklooster in oprichting belegde. Er kwamen 75 mensen op af, en er zijn al 22 mensen lid geworden van de toekomstige woonvereniging. Erica: “We zijn geen unicum, hoor. In het hele land vind je steeds meer samenleefprojecten die zich ‘vriendenerven’, of op ouderen gerichte ‘knarrenhofjes’ noemen.”

Je weet maar nooit...

Ook al is het in de meeste vramilies geen uitgangspunt, soms komt er toch zorgverlening bij kijken. Zo was het op aandringen van haar dochter dat Betty Meyboom haar oude huis verliet. “Ze vond dat ik mijn monumentale huis moest verkopen, omdat ik als ik beperkingen zou krijgen daar niet zou kunnen blijven wonen,” vertelt Betty. “Ik ben *still going strong*, maar je weet nooit wat er kan gebeuren. Nu is het niet de bedoeling dat we op de Oosterkade voor elkaar gaan zorgen, maar we hebben wel een logeerkamer voor als er iemand ziek wordt en er een verzorger moet blijven slapen. Ik ben gepensioneerd arts en er is mij weleens gevraagd of ik de verstuurde enkel van een medebewoner wilde intapen. Maar vooralsnog doen we vooral leuke dingen samen.”

In een tijd waarin er meer eigen verantwoordelijkheid van de burger wordt geëist, is gezamenlijk wonen eigenlijk heel logisch, vindt Adjiedj Bakas: “Verantwoordelijkheid nemen voor je eigen leven en je omgeving is wat iemand in een vramilie doet. Dat is precies het idee achter de door de overheid gepropageerde participatiesamenleving. De overheid trekt zich terug, mensen zullen meer zelf moeten doen op zorggebied. Als je dat in groepjes kunt organiseren, is dat makkelijker dan wanneer je alles in je eentje moet zien te regelen.”

Milieuvriendelijk

Betty Meyboom heeft in de vijftien jaar dat ze weduwe is, een nieuw sociaal netwerk moeten opbouwen. “Ik heb twee kinderen en drie kleinkinderen, met wie ik allemaal een goede band heb. Maar ze wonen wel ver weg. Vrienden zijn in mijn dagelijkse leven ►

De bewoonster:
‘Mijn kinderen en kleinkinderen wonen ver weg. Vrienden zijn in mijn dagelijkse leven enorm belangrijk’